

Záhada za záhadou

„Jsi v pořádku?“ vyptávali se Patrika ustaraně spoluhráči, když k němu dorazili.

„Jsem v pohodě,“ přikývl Tygr a třel si bolavou bradu, do které ho fantom zasáhl.

„Co to mělo všechno znamenat?“ divil se Ben a nechápavě kroutil hlavou.

Kikin měl jako vždy po ruce vysvětlení. „Byl to určitě nějaký vtípálek,“ řekl s přesvědčením v hlase. „Třeba si z nás udělal srandu dokonce David.“

„Haló, kluci, co to tam vyvádíte?“ ozval se v tu chvíli hlas jejich trenéra z druhé strany hřiště. Patrik i ostatní se rozběhli k Davidovi a pátravě si ho prohlíželi.

„Proč na mě všichni tak zíráte?“ vyptával se nechápavě trenér FC Kallermann, který musel sám kvůli vážnému zranění nohy před dvěma lety přestat aktivně hrát.

„Připadalo ti to vážně tak legrační?“ zeptal se vyčítavě Kikin.

David sražil čelo. „O čem to mluvíš? Jdu

sem rovnou od zubaře a jsem ještě celý tumpachový. Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Kluci mu snadno uvěřili, protože měl pekelně oteklou pravou tvář, a vyprávěli mu, co se stalo.

Trenér pozvedl nevěřičně obočí. „To musel být nějaký cvok,“ podotkl. Co měl ovšem znamenat zelený míč, netušil.

Ještě před začátkem tréninku zavolal Patrik kamarádům z Klubu Tygrů, Biggi a Lukovi. Měl štěstí a oběma se dovolal. Když trénink skončil, už na něj čekali u východu.